

Egy pillanat a Fortinbras gyászbeszéde című összeállításból. (Baracsi Ferenc és Szigeti András) ● Keres Emil a Közhelybenjárás című műsorban ● A Közhelybenjárás szándéka szerint „Párbeszéd a szatír-ról”. Az alsó képen az előadás egy jelenete

A Nagymező utca és a Népköztársaság útja sarkán hatalmas neon reklám hirdeti a Radnóti Színpadot. S a színházba belépve az első impresszióink: ilyen gyönyörűen kiképzett belső terű színházat ritkán lát az ember itthon is, külföldön is. De amíg a néző nem — vagy csak közvetve — lát: mi a helyzet a rivaldán túl?

— *Szakemberek egybehangzó véleménye szerint 'technikai értelemben ez az ország legkorszerűbb' kiállítására — válaszolja Keres Emil igazgató. — Néhány hónappal ez előtt sikerült a színpadot még tovább bővítenünk, amivel olyan hatást értünk el, mintha a színpad kétszer olyan széles volna, mint amilyen.*

Pedig a színpad valójában nem túl nagy. És mégis szépen, hitelesen fér el rajta Krúdy világa a Gosztonyi János rendezte K-R-U-D-Y előadásban; Voltaire gondolatvilága az ugyancsak Gosztonyi rendezte Candide-ban, Karinthy szellemisége a Bencze Zsuzsa rendezte Karinthy Pódiumban, vagy a mai gondokra, fonákságokra reagáló Gáspár János rendezte Közhelybenjárás. S számában megnövekedett és megerősödött a társulat is; a színház tagja többek között Pécsi Ildikó, Szabó Kálmán, Joós László és Huszár László, Thirring Viola és Baracsi Ferenc, Verdes Tamás és Dóry Virág. Így hát minden feltétel adott, hogy a Radnóti Színpad eleget tehessen megnövekedett feladatainak.

— *Va'óban megnövekedtek feladataink az utóbbi években.*

Korábban elég volt, ha az irodalmi színpad egy-egy versmondó műsorán a fekete körfüggöny előtt szép versek hangzottak el, hű tolmácsolásban. De mostanra megváltozott a közönség és megváltoztak a versek is. Mert régen ezek az úgyneve-

LÁTOGATÓBAN A RADNÓTI SZÍNPADON

VOLTAIRE, KRÚDY, KARINTHY

Jelenet a K-R-Ú-D-Y avagy békeidők szép emléke című kétrészes játékból (Dóry Virág, Joós László, Thirring Viola, Petrozsényi Eszter és Moravetz Levente fh. ● Márkus László (Gauléiter Storch) a Megkésett halál című egyfelvonásosában (Fotó: Kádár Kata)

zett „verskoncertek” csak a mi színházunkban (és talán az Egyetemi Színpadon) kaptak otthont; ma viszont a legtöbb színház, a TIT, az Angelika presszó, a Lőrinci Fórum rendez hasonló műsort; a színházak is rendre tartják önálló estjüket, s ez persze nagyon jó dolog. De ez a jó értelemben vett verseny rászorított minket a színházszerebb eszközök keresésére és fölhasználására. Nem beszélve arról, hogy a mai líra — a hazai és a külföldi egyaránt — megköveteli a zenét; megköveteli, hogy oly módon nyújsuk át a nézőnek, ami lehetővé teszi a minél teljesebb befogadást.

— Tudjuk, nemcsak ilyen műsorok láthatók színházukban.

— Nem. Nálunk kialakult egy színházi értelemben vett együttes: s ezt az együttest jó szerepekkel akarjuk ellátni. Ez a törekvésünk persze egybe is esik az a feladatunkkal, hogy a nemes irodalmat szolgáljuk: az irodalom szót a lehető legtágabban értelmezve, az egyfelvonásostól a nemes publicisztikáig. S ezzel — akarva akaratlan — a műfaj lehetőségeit és határait is kutatjuk.

— De Keres Emil tevékenysége, gondolom, nem merül ki az igazgatói feladatok ellátásában.

— Szerencsére nem. Nemrég mutattam be önálló előadó estemet Színe és fonákja címen.

— S mit láthatunk még ebben az évben a Radnóti Színpadon?

— Két egyfelvonásosra készülünk: Schwajda György és Verebes István egy-egy művét mutatjuk be. Ezek — azt hiszem, most már nyugodtan elmondhatjuk — tartalmukban és formájukban egyaránt újszerű és reméljük sokak érdeklődésére számotartó alkotások.

B. M.

